

Naar den Kirkeeier, der frivilligt vil foretage betydelige Forbedringer ved sin Kirke, var bunden til nødvendigheds at forelægge Planen for Synet, kunde han kun gjøre det een Gang om Aaret, den ene Gang nemlig, naar Synet var tilstede i Kirken, for der at afholde Forretning. Men nu kunde det jo være, at Planen til en saadan Forbedring af Kirken opstod hos ham, maaskee nogen Tid, efter at Synet havde været der, maaskee en Maanedstid efter, og at det muligvis var ham magtpaaliggende at faae denne vigtige Forbedring udført inden en bestemt Tid i Anledning af en eller anden kirkelig Høitidelighed, som skulde finde Sted, men var det da ikke tilstrækkeligt for ham at henvende sig til Provsten for at erholde det fornødne Samtykke, eller, dersom Provsten nægter sit Samtykke, at indstille Sagen til Kirkeministeriet, gennem Biskoppen, saa maatte han jo opsætte Udførelsen af sin Plan, indtil det næste Syn kom sammen, altsaa næsten et heelt Aar, og maaskee kunde da den Høitidelighed allerede have fundet Sted, for hvis Skyld han især vilde have smykket Kirken. Man vilde saaledes, ved alfor strengt at holde paa Formerne foranledige, at Forbedringen slet ikke kom istand. Hvad Kirkeeieren aldeles frivilligt vil gjøre, synes jeg, at man med Paasjonnelse og Smødelommen kan modtage. Naar det er sagt, at Sognepræsten skal afgive sin Erklæring derom, er det vel afvigende fra det Almindelige, men han vil, dersom Forlaget om Menighedsraad bliver gennemført, dog hvert Aar faae Leilighed til at afgive sin Erklæring igjennem det, ligesom paa den anden Side Menighedsraadet, just naar den her foreslaaede Bestemmelse vedtages, vil i dette særegne Tilfælde faae Afgang til at afgive sin Erklæring igjennem ham. Da der tilmed er Spørgsmaal om, at Gudstjenesten skal kunne opsættes i længere Tid paa Grund af en saadan Reparation, forekommer det mig, at der er al mulig Grund til, at Sognepræsten kommer til at erklære sig om denne Sag. Synets Myndighed, forekommer det mig, bliver alligevel forbeholdt; det hedder nemlig i Slutningen af den af Udvalget foreslaaede Paragraph: „De udførte Arbejder underkastes det næstpaafølgende Syns Bestemmelse“. Hvad §. 23. angaaer, da har den

Høitærede Minister indvendt derimod, at dersom det ikke ligesom skal medføre Bøder, at Reparationen ikke er færdig til den fastsatte Tid, saa vil det Hele blive aldeles magtesløst. Men nu er det jo aabenbart, at der kan indtræde saadanne Forhold, i hvilke den paagjældende Kirkeeier er aldeles uskyldig, eller hvor Arbejds Forsinkelse er ham ganske utilregnelig. Der kan f. Ex. være Naturforhold, der have bevirket, at Arbejdet ikke er fuldført. Derfor have vi sagt, at han ikke har at erlægge Bøden, dersom han kan bevise, at Forhalingen ikke kan tilregnes ham eller de af ham ansatte Arbejdere og Tilsynshavende. Det har forekommet os, at man endog saa har stillet ham et meget strengt Vilkaar, idet man har paalagt ham Beviisbyrden for, at han ikke har kunnet fuldføre Arbejdet, og dernæst er det overladt til Amtmanden at bestemme, om Kirkeeieren skal sættes under Tiltale eller ikke. Amtmanden bestemmer jo i mangfoldige Tilfælde, om Noget skal sættes under Tiltale eller ikke, og ligesom han tilstrækkeligt kan skjønne, om der er Grund dertil i mangfoldige andre Tilfælde, saaledes forekommer det os ogsaa, at han maa kunne det i dette Tilfælde.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Sa, jeg skjønner dog ikke Andet, end at der vil fremkomme noget Skjævt i Loven, naar det under Nr. 58. stillede Forslag vedtages. Der synes at være noget Skjævt i dette Forhold, hvis det er Meningen, at Provsten kan give Tilladelse til Forandringen og at Synet saa kan underkjende Forandringen. Meningen er dog ikke, at naar Provsten har givet Tilladelsen, Synet saa skal kunne sige: Nu skal Du gjøre det om. Det er ikke altid sagt, at en saadan Hovedreparation er en virkelig Forbedring. Ved en Hovedreparation kan Kirken undertiden gaae tilbage. Desuden er det, naar man vil foretage en Hovedreparation ved en Kirke, jo i Almindelighed ikke paa Grund af et Dieblis Rune, men det er Noget, man forbereder og betænker i Forveien, inden man beslutter sig dertil, og da er der Tid nok til at forelægge det for det aarlige Syn. Hvis man desuagtet vil have en særlig Bestemmelse, er der Intet i veien for at fastsætte, at Ved-